

This entry is part 8 of 12 in the series Americká Pravda

Americká Pravda

Americká Pravda: Rasa, inteligence a bohatství - co nám o tomto tabuizovaném tématu říkají fakta

Americká Pravda: Atentáty Mosadu, část 7

Americká Pravda: Atentáty Mosadu, část 6

Americká Pravda: Atentáty Mosadu, část 5

Americká Pravda: Atentáty Mosadu, část 4

Americká Pravda: Atentáty Mosadu, část 3

Americká Pravda: Atentáty Mosadu, část 2

Americká Pravda: Atentáty Mosadu, část 1

Americká Pravda: Bolševická revoluce a její důsledky, část 2

Americká Pravda: Bolševická revoluce a její důsledky, část 1

Americká Pravda: Ku Klux Klan a hromadné rasistické vraždění

David Irving a jeho fascinující historiografie

Americká Pravda: Atentáty Mosadu - vražda JFK i útoky z 11. září?
(ilustrační foto: letecký záběr z **pohřbu Kásima Sulejmáního** v
iránském městě Kermán)

Autor: Ron Unz

Od Vestfálského míru k zákonu džungle

Američany provedený atentát na iránského generála **Kásima Sulejmáního** z 2. ledna 2020 byl událostí zásadního dějinného významu.

Generál Sulejmání byl nejvýznamnějším vojenským činitelem své osmdesátimilionové vlasti, který se díky své třicetileté legendární armádní kariéře těšil všeobecnému obdivu a lásce. Většina analytiků ho označovala za nejvlivnějšího muže v Íránu hned po nejvyšším vůdci země pokročilého věku, ajatolláhovi **Alím Chameneím**. Dokonce prosakovaly zprávy, že řada vysoce postavených lidí Sulejmáního přesvědčovala, aby se ve volbách plánovaných na rok 2021 ucházel o prezidentský úřad.

Velmi nezvyklé byly také okolnosti jeho smrti v období míru. Jeho vozidlo sežehla na popel střela z amerického dronu Reaper poblíž bagdádského mezinárodního letiště jen několik chvil poté, co Sulejmání do Iráku přiletěl běžným linkovým spojem, aby se zúčastnil mírových jednání, navržených americkou vládou.

Naše mainstreamová média význam náhlého, nečekaného zabití takto vysoce postaveného politika a vojenského velitele nijak nepodcenila a věnovala mu značnou pozornost. Hned následujícího dne byla titulní strana *New York Times* věnována skoro výlučně atentátu a jeho důsledkům, stejně jako několik dalších stran novinového vydání. Významnější americké celostátní listy pak v následujícím týdnu vyčlenily celé záležitosti více než třetinu svého obsahu.

Ani takto velkorysé pokrytí týmy zkušených novinářů ale jako by nedokázalo zasadit incident a jeho důsledky do adekvátního kontextu. V roce 2019 Trumpova vláda **prohlásila** Íránské revoluční gardy za „teroristickou organizaci“, čímž si vysloužila všeobecnou kritiku a dokonce posměch expertů na mezinárodní bezpečnost, zhrožených označením vlivné složky iránských ozbrojených sil za „teroristy“. Generál Sulejmání byl nejvyšším velitelem Gard, což podle všeho posloužilo jako legální zástěrka jeho vraždy všem na očích – během diplomatické mírové mise.

Nezapomínejme však, že americký Kongres se vážně zabývá návrhem zákona, který by **označil Rusko za státního sponzora terorismu** a uznávaný odborník na Rusko Stephen Cohen upozorňuje, že ruský prezident Vladimír Putin je v amerických médiích pravděpodobně nejhůře očerňovaným zahraničním předákem od skončení 2. světové války. Řada komentátorů o něm už léta hovoří jako o „novém Hitlerovi“ a někteří z nich dokonce vyzývali k **jeho svržení** nebo dokonce zavraždění. Nyní se tedy nacházíme jen několik krůčků od masivní kampaně za atentát na vůdce země, jejíž jaderný arzenál by během několika chvil dokázal poslat na věčnost většinu americké populace. Cohen opakovaně varoval, že riziko jaderné výměny v současnosti dost možná převyšuje i nebezpečnost kubánské jaderné krize z roku 1962 – můžeme nad jeho slovy jen tak bezstarostně mávnout rukou?

I když se soustředíme výlučně na zabití generála Sulejmáního a s lehkým srdcem mávneme

rukou nad možnými nebezpečnými důsledky tohoto aktu, nalezne jen nemnoho precedentů otevřeného atentátu na vysoce postavené politické představitele, spáchaných silami cizí mocnosti. Poněkud kulhající paralelou by snad mohly být činy staré dnes už více než tři generace: atentát na Reinharda Heydricha, který v roce 1942 s podporou Spojenců provedli v Praze čeští agenti nebo sestřelení letadla, na jehož palubě se nacházel japonský admirál Jamamoto, americkými stíhači v roce 1943. K těm však došlo v čase zuřící brutální světové války a spojenecké vedení je navíc celému světu neprezentovalo jako atentáty zosnované na nejvyšších místech. Historik **David Irving** odhalil, že když jeden z Hitlerových pobočníků nadhodil možnost pokusit se zavraždit sovětské vedoucí představitele, německý Vůdce jeho nápad jako do nebe volající porušení pravidel války okamžitě zavrhnul.

Atentát na rakouského následníka trůnu, arcivévodu Františka Ferdinanda v létě 1914 byl sice nepochybně zorganizován fanatickými prvky srbských tajných služeb, srbská vláda však spoluvinu zarytě odmítala a přímá účast žádné z evropských velmocí na spiknutí nebyla nikdy prokázána. Řetězec událostí následujících po atentátu vedl až k vypuknutí 1. světové války a přestože v průběhu následujících let v hrůzných řežích mezi bahnitými zákopy umíraly miliony mužů, nikdo z hlavních účastníků konfliktu by se vážněji nezabýval myšlenkou na vraždu některé z čelních nepřátelských představitelů.

Napoleonské války na počátku předchozího století zuřily skoro po celou generaci napříč většinou Evropy, nevybavuji si ale jedinou zmínku o státy plánovaném atentátu z této doby, tím méně pak během stále ještě dosti gentlemanských válek předcházejícího 18. století, kdy se Fridrich II. Veliký **vojensky střetnul** s Marií Terezií o kontrolu bohatého Slezska. Nejsem žádný špičkový znalec moderních evropských dějin, ale od uzavření Vestfálského míru v roce 1648, kterým skončila třicetiletá válka a byla nastavena pravidla budoucích konfliktů, se mi nevybavuje atentát na tak vysoce postaveného představitele, jako byl generál Sulejmání.

Za krvavých náboženských válek raného novověku se ovšem plány na politické vraždy objevovaly poměrně často. Tak mám například za to, že španělský král Filip II. podporoval všemožná spiknutí s cílem zbavit se anglické královny Alžběty I. s tím, že se jedná o krvavou kacířku. Až jejich opakované nezdary ho nakonec přiměly vypravit nepřízní osudu stíhanou Armadu. Jako zbožný katolík by se však nejspíš zhrozil myšlenky zneužít nabídky mírových vyjednání jako lsti pro nalákání královny do vražedné léčky. Tak či onak mezitím uplynulo více než čtyři sta let, takže se současná Amerika ocitla v dosti nezmapovaných vodách.

Různé národy mají odlišnou politickou tradici, což silně ovlivňuje i trajektorii jimi založených států. Bolívie a Paraguay vznikly zkraje 18. století odštěpením od umírajícího španělského impéria a podle internetové encyklopedie zažily ve svých dějinách přes tři desítky úspěšných pučů, většinu z nich před rokem 1950. V Mexiku jich proběhlo šest. Oproti tomu se Kanada a Spojené státy zrodily z kolonií anglosaských osadníků a v dějinách obou zemí nenalezneme jediný byt třeba neúspěšný pokus o převrat.

Za americké války za nezávislost si George Washington, Thomas Jefferson i další Otcové zakladatelé dobře uvědomovali, že pokud neuspějí, Britové je pověsí coby vzbouřence. Nikdy jsem ale nic nečetl o jejich strachu z čepele atentátníka, ani o plánech krále Jiřího III. využít

takto záludného nástroje války. Během prvních více než sto let naší národní existence, kdy skoro všichni naši prezidenti i další příslušníci politické elity pocházeli z Britských ostrovů, byly politické vraždy takřka nevídanou záležitostí, s význačnou výjimkou smrti Abrahama Lincolna.

V nejnapjatější fázi studené války naše zpravodajská služba CIA připravovala různé tajné plány na zavraždění kubánského komunistického diktátora Fidela Castra i dalších zahraničních předáků, považovaných za nepřátelské americkým zájmům. Jakmile to ale v 70. letech vyšlo najevo, strhla se taková bouře rozhořčení mezi lidmi i v médiích, že tři následující američtí prezidenti – **Gerald R. Ford**, **Jimmy Carter** i **Ronald Reagan** – vydali prezidentský dekret, kterým CIA nebo kterékoliv jiné státní organizaci absolutně zapověděli plánovat atentáty. Jakkoliv se podle některých cyničtějších hlasů jednalo spíš o falešný krok pro vylepšení dojmu, autor **této recenze** (na knihu *Rise and Kill First*, pozn. DP) pro *New York Times* z března 2018 celkem přesvědčeně tvrdí opak. **Kenneth M. Pollack** dlouhá léta pracoval jako analytik CIA i v Národní bezpečnostní radě, později napsal a v průběhu uplynulých dvou desetiletí vydal i řadu vlivných publikací o zahraničněpolitických a vojenských tématech. Do řad CIA vstoupil v roce 1988 a svou recenzi otevírá takto:

Jedna z prvních věcí, kterou mě po příchodu do CIA vtloukali do hlavy, je zásada, že neprovádíme politické vraždy. Nováčci to slychali znovu a znovu.

Pollack však rozladěně podotýká, že v posledních 25 letech se toto kdysi neochvějné pravidlo stále více drolí a tento proces se zásadní způsobem urychlil po útocích 11. září. Platné normy se sice možná nezměnily, ale:

Dnes podle všeho z někdejší politiky zůstaly jen eufemismy.

Už jim neříkáme atentáty, ale „cílená zabití“, zpravidla prováděná drony, která se stala hlavní americkou zbraní ve **válce proti terorismu**.

Za vlády prezidenta Bushe proběhlo 47 těchto jinak pojmenovaných atentátů. Jeho nástupce, profesor ústavního práva a laureát Nobelovy ceny za mír Barack Obama, si na pomyslnou pažbu mohl udělat dokonce 542 zářezů. Nikoliv bezdůvodně se proto Pollack zamýšlí nad tím, jestli se náhodou z politicky motivovaného vraždění v ruku americké nestalo „velice silné léčivo, které ale jen tlumí příznaky a nenabízí možnost vyléčení“.

Tak se posledních několik desetiletí ubírá americká politika znepokojivou cestou normalizace atentátů coby nástroje zahraniční politiky, když se její užití nejprve omezovalo jen na ty nejkrajnější okolnosti, aby se postupně rozšířilo na jednotlivé klíčové „teroristy“ skrývající se ve špatně dostupných oblastech – jen aby se z jednotek případů brzy staly početné stovky. A dnes pod vedením prezidenta Trumpa Amerika zdá se podnikla onen osudový krok, když si

DÉLSKÝ POTÁPĚČ

vyhradila právo zabít kteréhokoliv nepohodlného světového předáka, jehož označíme za nehodného života.

Pollack udělal kariéru jako clintonovský demokrat a asi nejvíc se proslavil svou knihou z roku 2002 *The Threatening Storm* (Zvedá se bouře), v níž rozhodně podpořil Bushovu plánovanou invazi do Iráku a velice se „zasloužil“ o širokou podporu tohoto neblahého kroku napříč politickým spektrem. Ani na okamžik nepochybuji o jeho **oddanosti a podpoře Izraele**: velmi pravděpodobně patří do kategorie, jíž pracovně nazývám „levými neokonzervativci“.

Přesto se Pollack při hodnocení dlouhodobého izraelského využívání politických vražd jako opory své národně bezpečnostní politiky zdá být silně znepokojen možností, že by se Amerika vydala toutéž temnou cestou. O necelé dva roky později vražda čelního iránského činitele z čistého nebe názorně ukázala, že jeho obavy byly snad ještě příliš uměřené.

První část článku Rona Unze **American Pravda: Mossad Assassinations: The JFK Assassination and the 9/11 Attacks?** vyšla na stránkách Unz Review 27. ledna 2020.

Series Navigation

<< Americká Pravda: Atentáty Mosadu, část 2 Americká Pravda: Bolševická revoluce a její důsledky, část 2 >>